

NIETS IS ALLES WAT ER IS

*Alles of niets
Maakt niet uit
Alles leidt toch tot niets
En omgekeerd*

**NIETS
IS ALLES
WAT ER IS**

ERIK SEGERS

© 2024 Good Stuff! Books, Erik Segers
www.goodstuffbooks.be
Good Stuff! CommV
Kontich, Antwerpen

Ontwerp cover: Sigrid Vanhoutte
Illustraties cover: Stefan Schwehofer, Abhi Thambu
Foto auteur: Sigrid Vanhoutte
Redactie en lay-out: Good Stuff! Text & Graphix
Correcties: Carine Heuten, Hugo Van den Bosch (alias
Godart Bosmans)

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 94 646 6562 8
NUR 301
D/2024/14.210/01

Niets wordt iets

Alles lijkt op niets

Van niets naar iets tot alles

Niets zeggen zegt alles

I

Niets

Momenteel is 't klote.

1

Klote

Niets is alles wat er is, dacht Zebedeus, terwijl hij zat te staren naar het lege glas dat voor z'n neus stond. Vullen zat er niet in, want twee mannen waren zonet het water komen afsluiten op z'n appartement op de negentiende verdieping van een flatgebouw aan de grijze rand van de stad waar de luchtvervuiling zelfs de ratten had verjaagd.

‘Wat gaan we nu doen?’ vroeg Alissa, z'n vriendin die naakt naast hem op de grond zat. ‘Zelfs m'n kleren heeft de deurwaarder meegenomen.’

‘Gelukkig heb ik nog m'n onderbroek mogen aanhouden,’ zei Zebedeus. ‘Als jij je had getoond, had je ook wel nog een slipje gekregen.’

‘Ik ben blij dat ik nog een laatste douche heb kunnen nemen,’ zei Alissa. ‘Ik heb genoten van het laatste water.’

‘Ik ook,’ zei Zebedeus. ‘Ik heb genoten van de laatste druppel in m'n glas.’

‘En je hebt je glas nog,’ zei Alissa. ‘Da's toch iets.’

Zebedeus knikte. ‘Iets is het begin van alles. Maar momenteel is 't klote. Weet je wat ik daarnet dacht?’

‘Dat niets alles is wat er is?’

‘Hoe weet jij dat?’ zei Zebedeus. Hij keek met grote ogen naar z’n vriendin. Hij zag dat ze mooi was, en ook dat ze stilletjes hilde.

‘Ik kan je gedachten lezen.’

‘Nee, dat kun je niet. Niemand kan dat.’

‘Ik kan m’n eigen gedachten lezen. En die van jou zijn meestal ook die van mij. We zijn soulmates, dat weet je toch?’

‘Dat weet ik,’ zei Zebedeus. ‘Da’s dan ook alles wat ik weet.’

‘Meer hoeft je niet te weten. Wij twee samen, wij slaan er ons wel door.’

‘Als er niets is, hoeven we ons ook nergens door te slaan,’ merkte Zebedeus fijntjes op.

‘Mooi zo,’ zei Alissa. ‘Problemen opgelost dus.’

‘We hebben toch geen problemen?’ zei Zebedeus met een lachje.

‘Problemen? Nee. We hebben niets, dus ook geen problemen. We hebben alleen nog onszelf.’

‘En wij zijn geen probleem, hè?’ zei Zebedeus.

Ergens in de verte was een ontploffing hoorbaar. Maar ’t was ver van hun bed – en zelfs hun bed hadden ze niet meer – dus ze stoorden er zich niet aan. Ze hadden genoeg aan hun eigen problemen die er eigenlijk niet waren. Althans niet in hun gedachten. Ze omhelsden elkaar. Zebedeus liet z’n handen zachtjes glijden over het lichaam van Alissa. Ze rilde. Van de kou. Van verdriet. En ook van geluk, omdat Zebedeus zo lief was voor haar. Zij was ook lief voor hem. Ze kuste hem vol op de mond. Hij kuste terug. Ze kusten zoals alleen zij dat konden: in-

nig, intens, passioneel en soms urenlang. En na 't kussen zou het vrijen komen, even intens, passioneel en van even lange duur.

‘Die onderbroek mag nu ook wel uit,’ zei Alissa.

Dat hoefde ze geen twee keer te zeggen. Ze hoefde het zelfs niet te zeggen, want ze konden, zo dacht ze toch, elkaars gedachten lezen. Zebedeus had het laatste lapje stof dat hij nog om het lijf had van z'n benen geschoven, in z'n hand genomen en door het raam gegooid. ‘Nu is er niets meer.’

‘Niets is alles wat er is,’ zei Alissa.

Hun lichamen verstrengelden, versmolten, gleden op en neer, in en uit, in elkaar. Twee uur lang. Ze kwamen meermaals klaar.

‘Niets is alles wat er is,’ zei Zebedeus. ‘Niets is alles.’

Gelijkheid in de nuditeit.

2

Honger

De kilte van het lege appartement voelde onaangenaam. En het werd onaangener elk uur dat traag verstreek. Zebedeus en Alissa lagen te slapen op de kale vloer. De liefde had hen verwarmd, maar de dalende temperatuur verkleumde hen.

Alissa werd wakker, keek naar haar slapende vriend, streelde hem over het hoofd, gaf een kusje op z'n neus en kusjes op z'n leuter.

Zebedeus werd glimlachend wakker. 'Leuk wat jij daar doet,' zei hij. 'Doe maar.'

'Hij groeit,' zei Alissa.

'Wat een kus al niet kan doen,' zei Zebedeus glimlachend. 'Je maakt hem van niets tot iets.'

'Niets is hij nooit geweest,' zei Alissa. 'Nu is hij wel iets, en ik zie dat hij stilaan alles wordt.'

'M'n alles wil graag weer in je,' zei Zebedeus. 'Ik vul je, ik verwarm, ik hou van je.'

'Ik hou ook van jou,' zei Alissa. 'Vul me met je liefde.'

Twee uur later drong de realiteit zich stilaan op: ze hadden honger. En ze hadden kou. De warmte van hun lijfelijke liefde kon niet op tegen de vriestemperaturen die de

weerman had voorspeld. Zonder water, zonder verwarming, zonder eten, zonder drinken zouden ze het niet redden.

‘We hebben niets,’ zuchtte Alissa.

‘En niets is helaas niet alles,’ zei Zebedeus. ‘Het is alles wat er is, maar dat is dus niets.’

‘Wat nu?’

‘Het wordt nacht, het wordt kouder, het gaat vriezen, we moeten eten vinden, en kleren, en drinken. Van de liefde alleen kunnen we niet leven.’

‘We kunnen hier niet weg,’ zei Alissa. ‘We hebben geen kleren meer. Jij hebt zelfs je laatste onderbroek door het raam gezwierd.’

‘Ik wilde net als jij zo naakt zijn als een poedel. Geïjktheid in de nuditeit.’

‘Da’s lief, poedeltje, maar hoe gaan we eten vinden?’

‘Er zit niets ander op dan naakt de deur uit te gaan,’ zei Zebedeus. ‘Er is geen andere keuze. Als er niets is, kun je niet kiezen. Alleen hopen op iets.’

‘Mooi al jouw gefilosofeer,’ zei Alissa. ‘Maar ik ben bang. Hoe gaan we dit overleven?’

‘Straks is het donker en dan trekken we naar buiten,’ zei Zebedeus. ‘Samen op pad. Zoals we dat altijd al hebben gedaan. Wordt leuk.’

‘Het wordt koud,’ zei Alissa. ‘De winkels zijn gesloten. De nachtwinkels zullen nog open zijn. Maar we moeten eerst kleren vinden.’

‘Goed plan,’ zei Zebedeus.

‘Stel dat we kleren vinden en we naar de nachtwinkel gaan. Hoe gaan we dan eten kopen?’ vroeg Alissa.

‘We zullen na het vinden van kleren ook een beetje geld moeten vinden,’ zei Zebedeus. ‘Stap per stap, we komen er wel.’

‘Niets gaat iets worden, denk je?’

‘Het wordt alles.’

Veel kleiner mocht ie toch niet worden.

3

Lift

Het voelde vreemd om in hun blootje uit hun appartement te komen. De gang was leeg, maar er kon elk moment een deur openzwaaien. De lift stond stil, maar kon elk moment in werking schieten. De avond was gevallen en dan liep er best nog veel volk rond in het appartementsblok. De kans dat ze iemand tegen het naakte lijf zouden lopen, was groot. Maar de drang om kleren en eten te vinden nog groter.

‘Heb je de sleutel meegenomen?’ vroeg Alissa, toen ze op het neerwaartse pijltje aan de liftdeur drukte.

‘Die heb ik bovenop het deurkozijn gelegd,’ zei Zebedeus. ‘Waar moest ik hem anders steken? In m’n gat?’

‘We hebben geen nagel om aan ons gat te krabben,’ zei Alissa. ‘Maar we vinden wel een kist met nagels. Dan kunnen we aan ons gat krabben tot het jeukt van plezier. Dat is het plan.’

‘Strak plan, m’n liefste,’ zei Zebedeus.

De liftkooi arriveerde. Er zat niemand in. Ze stapten in en drukten op o.

Op verdieping 3 stopte de lift. Een man in een zwart pak stapte in, keek de twee naakte jongelui met een blik

vol bewondering aan en zei: ‘Mooie mensen. Hoeveel vragen jullie voor een uur?’

Alissa schrok en zei: ‘Voor een uur wát?’

‘Wat dacht je?’ zei de man. ‘Een uur poetsen?’

‘Poetsen doe ik niet,’ zei Alissa snel.

‘En poepen?’ zei de man nog sneller.

‘Dat doe ik wel,’ zei Alissa. ‘Maar niet met jou. Alleen met hém’. Ze trok Zebedeus naar zich toe, zodat zijn naakte lijf haar blote body grotendeels verborg.

‘Oké, veel plezier dan,’ zei de man. ‘Als je van gedacht verandert, hier is m’n kaartje. Ik ben rijk en wil veel betalen voor een uurtje met jou. Je vriend mag toekijken, als hij dat wil.’

Zebedeus zei: ‘Sorry, kerel. Ik zal met plezier toekijken hoe jij hier straks de lift uitstapt.’

De man glimlachte, nam een glimmend naamkaartje uit het bovenzakje van z’n chique colbert en gaf het aan Zebedeus: ‘Bel me als je geld nodig hebt.’

‘We hebben je geld niet nodig,’ zei Alissa.

‘Zo te zien heb je wel kleren nodig,’ zei de man. ‘Als je wilt, kun je nu meteen meegaan naar m’n huis. Het is er warm, er is eten, en ik heb veel cash in de kluis. Na een uurtje seks krijg je van mij zoveel kleren als je wilt. M’n ex-vrouw heeft een hele garderobe achtergelaten. Je kan eruit kiezen. En jij, jongeman, jij mag kiezen uit mijn kleerkast, zodat je jongeheer het wat warm krijgt. Ik zie dat hij krimpt van de kou.’

Zebedeus bedekte snel z’n geslacht met z’n handen. Want de man had gelijk. De kou deed z’n ding kleiner

worden. Nog niet tot niets, maar veel kleiner mocht ie toch niet worden.

‘Bedankt voor het gulle aanbod,’ zei Alissa. ‘We zullen erover nadenken.’

Op het gelijkvloers stapte de man uit, knikte vriendelijk naar het blote koppeltje en zei: ‘Nog een fijne avond. En tot gauw!’